

Sygn. akt III CSK 200/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku R.C.
przy uczestnictwie K.C.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o podział majątku wspólnego zmienił zaskarżone postanowienie wstępne z dnia 13 kwietnia 2016 r. Sądu Rejonowego w K., zmieniając udziały małżonków w majątku wspólnym.

Skargę kasacyjną wniósł wnioskodawca, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego m.in. podstawy orzeczenia o nierównych udziałach oraz sprowadzającego się do pytania, czy skutek wydania wyroku karnego w przedmiocie znęcania za ściśle określony okres czasu może stanowić podstawę do ustalenia nierównych udziałów majątkowych,

mimo że z tego wyroku karnego nie wynika fakt mniejszego przyczyniania się przez wnioskodawcę do pomnażania majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 43 § 2 k.r.o., z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać ustalenia, że jego udziały w majątku wspólnym, a tym samym udziały drugiego małżonka, są inne niż wynikające z domniemania przewidzianego w § 1 tego przepisu.

Z ustaleń Sądu Okręgowego – niezależnie od ustaleń dotyczących prawomocnego skazania wnioskodawcy za przestępstwo znęcania się nad uczestniczką – wynika, że wnioskodawca w mniejszym stopniu niż uczestniczka przyczyniał się do powstawania majątku wspólnego. Było to m.in. skutkiem nadużywania alkoholu, pozostawania bez pracy, trwonienia majątku. „Ważne powody” nie są więc samoistną podstawą orzeczenia, podobnie jak drugorzędne i uzupełniające, choć nieobojętne dla rozstrzygnięcia sprawy na tym etapie ma prawomocne skazanie wnioskodawcy za popełnienie przestępstwa przeciwko rodzinie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).